

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

ВАСИЛЬ ДОБРЯНСЬКИЙ
КУПАННЯ НЕМОВЛЯТ

Харків
«Фоліо»
2021

Для розправи з жертвами
злочинець використав
незвичне знаряддя
вбивства.

З поліційного звіту.

1

Розкрите вікно злегка хиталось, сонячні промені зблискували у склі разючими спалахами. Прозорі занавіски плавали хвилями над барвистим вазончиком орхідеї. Травневі теплі струмені вливались усередину. Десь у глибині квартири голосно й ображено плакало маля. Плач то стихав, то голоснішав, ніби хтось підкручував звук динаміка. Дитя заходилося від кашлю й хрипу. Іноді воно замовкало, ніби йому не вистачало сил чи захлиналось. А потім знову заводилося. Хто проходив під вікном, з обуренням думав про байдужу матір, яка не реагує на плач дитини. Може побігла у магазин або ще кудись у справах і затрималася. І що ти будеш робити з цими мамками, черствими й байдужими, яких не проймає рідний голосок?..

Ліза Коротченко поспішала зранку в адмінцентр — задумала виробити закордонний біометричний паспорт. Їхати поки що нікуди не збиралась, але нехай буде — безвіз може спокусити у поїздку будь-якого дня. Всі їздить, а вона що, гірша?.. У Лізи був діловий і рішучий настрій. Для цієї мети вона відпросилася на кілька годин у мішку-

ватого й липкоокого начальника торгпредства Дебери, який повсякчас впивався опуклими баньками у її груди. Ніби там бачив щось таке, що його заворожувало. Аж вона мимоволі поправляла блузку...

Плач дитини у вікні сусідки її вразив. За інерцією спочатку пробігла мимо, але потім зупинилась. Яна Монацька не з таких, що залишають дитину без догляду. Льончик у неї пещений і ручний, щойно зіп'явся на ніжки, хвостиком услід тягається. Молода жінка жила сама — чоловіка рік тому вбили. Яна поплакала й усамітнилася. Ліза не поважала вбитого: дивився крізь неї й не бачив, ніби вона прозора, зі скла. Не любила таких мужиків. Один одержимий прилипає голодними очима, другий не бачить впритул... Поговорювали, що Микола Монацький був бандитом, причетним до торгівлі наркотиками. Але Яна... Яна — це зовсім інша душа. У Яни м'який голос і тихий крок. Вона гарна сусідка, сидить нишком, ніби мишка в нірці. І раптом — голосні плачі дитини...

Ліза зітхнула, поглянула на парк, за яким виднілось приміщення поліції. Там, збоку, у прибудові, видавали закордонні паспорти. Неохоче повернулася, побігла у під'їзд, бо плач малюка її занепокоїв. Було у ньому щось таке, що рвало за серце.

Подзвонила, потім торкнула двері — вони відчинились. Обережно зазирнула, ступила всередину. Хлопчик плакав десь далі, мабуть у дитячій.

— Яно! Яно!.. Що у тебе тут робиться? — рішуче потупала голосними каблуками на плач.

Ніхто не відгукнувся. На підлозі зауважила рахунок за комунальні послуги, механічно підняла й поклала на

столик біля дзеркала. Пахло чимось смачним — мабуть, господиня недавно поралась на кухні. Ліза хмикнула, бо жила сама й не любила готувати. Кухня — то кара щоденна...

Яна лежала гола посеред кімнати, ніби з мармуру витесана — біле тіло неприродно виділялось на тлі коричневого паркету. На обличчі застигло здивування, наче вона вибігла босоніж із ванни, послизнулась і впала. І вже не змогла встати. Малюк теж був голий. Сидів в її узголів'ї і смикав за довге руде волосся, що розсипалось по підлозі. Мама не озивалася, він налякано голосив.

— Гей, що з тобою? — Ліза й собі торкнула Яну, щоб привести до тями.

Однак жінка не поворухнулася. Натомість малий заревів, неначе з її приходом здобув нові сили.

— От біда! — Коротченко дістала телефон й почала набирати «швидку», прикидаючи, чим накрити тіло суїдки. — Як же це ти впала?..

Перенесла малюка в дитяче ліжечко, невміло одягла.

Лікар Василь Лозинський з фельдшером Анатолієм Перлюком, які приїхали через півгодини, упевнено й гучно увійшли, на ходу вивчаючи квартиру, байдуже відкинули покривало й з інтересом втупились у молоде тіло. Яна була красунею. Ліза подумала, що не їй рівня — недавно вона проморгала момент, коли на животі з'явилась складка, а крок став твердіший. Сама здивувалась і довго оглядала себе в дзеркалі.

У Яни все було на місці — такі молоді жінки звикли до власної краси, як до повітря. Дихають і не відчувають... Микола знав, що вибирав.

Капітан Чорний послав поліцейських по поверхах, аби розпитали про вбиту сусідку та чи не бачили когось підозрілого. У нього ще не визрів план, як провести слідство. Мало інформації не тільки для попередніх висновків, але й для спланованих дій.

Сонце припікало й розслаблювало. Думки ліниво плутались. Він сів на лавочці перед під'їздом і показав рукою «допівцю» Корбі, щоб падав поряд. Дільничний з готовністю присів, бо вже зрозумів, що не матиме жодної можливості прогнати згагу морозивом. Слід терпіти і допомагати шукати вбивцю, а печія сама пройде. Детектив Лозовий відійшов у затінок під каштан і почав уважно вивчати смартфон. Ця молодь без картинок на екрані жити не може. Вона так і злочини розкриває, відірвавшись від реальності. Але іноді, по правді кажучи, поціляє у десятку...

— Та-а-ак, старлею, — промовив Михайло. — Не розслабляйся. Розкажуй, що знаєш про вбиту і про цей будинок.

Євген Корба одного разу ледь не спокусився пропозицією перейти на роботу начальником служби безпеки будівельного холдингу. Там такі суми зарплати і премій називались, що в його дружини Настасії від близького щастя загорілись очі і з'явилися грандіозні сімейні задуми. Але в ньому сидів поліцейський — він іншої роботи не знав. Тож розвідав, що за останні три роки на вакантному місці змінились чотири непоганих мужики, які чимось не дого-

дили начальству. І пертися туди безперспективно: виженуть — залишишся без куска хліба. У поліцію назад можуть не взяти, бо полковник Нагорняк гоноровий. Він не любить випадкових людей. Тим паче, якщо ці випадкові кидаються туди-сюди. Виходило, що треба щільніше застібнути комірець кітеля і служити всупереч Настасіїним мріям.

— Пане капітане, у мене тут свій інтерес, — облизнув сухі губи дільничний. — На п'ятому поверсі у квартирі сімнадцять живе такий собі Руслан Халява. Бикові тридцять шість років, ніде не працює. Хвору маму виштовхав у дім перестарілих і забув про неї. Але жити й пити за щось треба. Я давно за ним спостерігаю.

— Халява... Халява... Це прізвище чи кличка? — зацікавився детектив.

— Кликуха, — підтвердив дільничний. — Прізвище Загайний. Три роки відсидів за крадіжку з кіоску... Провсвердлив дірку біля замка, відкрив і набрав цигарок та жуйки. Оптимальний асортимент. Зловили й посадили. Тепер у його квартирі грають у карти. По крупному... Власне, Руслан поганий гравець, але любить падати на хвіст. Заробити на халяву. Він скооперувався з кидалою Федем Микитасем. Надає «хату», а той ділиться з ним...

— О, Федь Микитась! Цього фрукта я знаю, — кивнув Михайло. — У нього очі лупають в різні боки. Адмірал Нельсон... карточних битв. З ним вже не раз зіштовхувався. Він з імперії Монацького. Ну, не зовсім звідти, але коло нього крутився... Ти ба, як стає цікаво?

— От... І водять вони у сімнадцяту пристойних громадян, хворих на карточну горячку. Та обдирають до нитки. В «очко».

3MICT

1	3
2	8
3	11
4	24
5	39
6	56
7	76
8	92
9	103
10	119
11	136
12	154
13	174
14	180
15	184
16	198
17	216
18	236
19	262
20	273
21	293
22	304
23	314